

Նշքի հկ փորից, քու մարդու, անոր համար խոռոշակ փորից:

Հաւ էքս թեանը տակ պէտի կը ըլլայ:

Մոնջն թեուէ իր տոր համայ կու:

Որին աչք սով, աչք նամից:

Մինչեւ անուն քաջի պայա, կենուղօ նոգեն կնմէ:

Ընձն սպանուողն բաշէն կու տառ ընոց:

Կատուին նարգուիին քի հարցը մի շատ սիրիս կու՝ մա-

րդ մի, մորոյ, մորոյ, ըսաւ (Աստուած եղ-

կորիքի ալ նոցին պանէ):

Զիւն թշա եղուն վաս նսաւ:

Աշխան աւա թոռ կը ըլլայ:

Նշանուն խաթէու զաջի նոց պազին կու:

Ժանիի աշքին կու ազ որդէւս արինուն:

Մանչը յօր կը ըլլայ, աղջկը մօրը:

Հոգին արքայութիւն երթաւ կուգէ, ասյց մեղք չի թո-

ռուու:

Կուկոն իր տէրտու կու լայ, դարքան դառ, դառ, կը սէւ:

Մէկը չէ աղօթու, չէ աղօթու, աղօթու մատու աշըն է

խոթիք:

Մեւ ու մենակ բանիքին մէջ յայսին կը ըլլայ:

Օք իր աշաբն կը փոխ, բնութին չո փոխն:

Վարտիքու ուժեցն աւալսն նուք՝ կեւէմշը ըսաւո դո-

ւս է:

Տօրին ապաշ տօրին թանը:

Անպէս ան մէ էօր թի, էն ախոր զօրայ կու:

Անողուայ պաղիապան, մանոր ըսաւ բաննեպան:

Մէկ մէ վիր սպուէն զանիքիր, մէկ մալ վար սպուէն:

Աստաւա նշանին կու տայ:

Գնտասար քանու չեմ ինկեր, ծեռքը չորս զին է զգեր:

Էրկու աղքար մէկ վարտիքու զին քախին:

Կոտնապան պակն իր նամին թութիւն չըսեր:

Նորու մէ տեռ սիրու ըսաւն հարս կտսուր, տանը մէջն

բնօն զանպան ալ կը սուս տու:

Գեղեն մէջ էշը զուսոց, ճայիք մինչեւ քանքար հասաւ:

Չուկն իր կէօս մնանս կու:

Օք անցի զասաւ չէ անցի:

Մարտ մէ որ գնիկնայ, պէիս ա ննոց էներինայ:

Վաստ կտսուն բէուուուն չին երթուն մասուն:

Սին ու սպուռ մէկ կուն մէջ չին ծծին:

Զինչ տան տեռ զննիսն ոզն, ըսպիսն ընն որոքը

կոտրի:

Մորը կը բաւ, նայմին ծոռք կու տայ:

Պակը ծուռ է կով կաթ ըտար:

Որին նետ ընկնասան, մատու նան կը զանսաս:

Հրաւաղային հարցուցին քի ինչու տայնս կը աղօսա:

— Ճայիք զննիսն իր, ըսաւ:

Ալչն տան իր սին ուժի:

Արդան ու մօդաւոր զատաստանին պէսի կը ըլլայ:

Գողին ուզածն է մութ ու հասար:

Մարտ իր տան հէմ պան է, էմ ծառան:

Տրապիդոն

Հառաքեց նըւն նօքննն

ԹՂԹԱԿՅՈՒԹԻՒՆ

ԴԻԴԿՈՒՅՆԸ ՏԱԽՄԱՐ ԵԵԳԻՍԸՐԵԹՈՒԳՈՒՅՆ

Եղիսաբետոպիսին, 21. Օգոստ. 1891:

« Անդիքի՝ տարւաց Յուլիս ամսոյն թուովզ՝
« Պատմութիւն Պուրքվիլսայի եւ Սոլլաւակից գալ-
թականութեան տիտղոսով, գիտնական ու շատ

ինամանով ժողովածին մէջ թրանսիլու-
անից Հայոց վայ ալ մէկ երկու շատ հետա-
քրքրական կէտեր, կամ լաւ եւ տեղեկութիւն-
ներ կարգացինք:

Հայու, կը մթեռնուուկ ի մէջ այլոյ թէ Հայու
թէպէտ միացեալ էին Հռոմայ եկեղեցւոյն հետ,
բայց արեւելքէն իրենց հետ բերած քանի մը
սովորութիւններ պահած էին Պատրիարքը կը յիշէին.
աղջկանց տարին միայն միայն երեք անդամ ամ-
եր եղած ամ եկեղեցից երթալու թոյլ կու տային.
եւ պյան:

Եւ ասոնք ստոյց են:

Սակայն Հմուտ գրութեան մէջ յիշատա-
կութիւն չկայ — գուն մինչեւ հիմայ — թէ ար-
դէօք Հայու թէն թոր տումար կը գրուծ-
եէին. որ բաւական կարեւոր ինդիր մըն է, մա-
նաւանդ այժմ:

Ալդ՝ ասոր վայ տեղեկութիւններ պիտի
բովանդակէ ներկայ գրութիւն:

Թրանսիլուանից ազգայնք, Հռոմայ եկե-
ղեցից հետ Հայու գաղղրդակցութեան մէջ մանելէն
անմիջական եաւը չգործ ործած եցին գրիգորեան կամ
նոր տումարը, այլ իր Հարիւր եաբար եաբր:

Սակայն — որպէս ինդին կ'նեմադրութ —
ինչպէս ամէն նոր բան, պյասէս ալ աս, մեծ ան-
միաբանութեան ու յեղափոխութեան առիթ ե-
ղանք է ազգայնու մէջ:

Թրանսիլուանից Հայոց Հին տումարը վեր-
ցնելու եւ նոր մոցցնելու պատմութիւնը բաւա-
կան նշանաւոր ու հետաքրքրական է:

Թէ այլէւայլ Հայաբնակ քաղաքնեն երբ
ընդունեցան կամ մուծին նոր տումարը՝ միշտ
տեղեկութիւն չունիք: Բայց Եղիսաբետուուկոյոց
գիտական գրութիւնները թղթատելու ատենս,
հանդիպեցայ նաեւ, այս՝ տամար պահելուն
պահանական գործ առնութեանց՝ ինչպէս այս
արձանագրութեանց համառա բրվանդակութե-
նէն յայսանակէս կ'երեւայ, մեծամեծք ու ազ-
նուական եւ ժողովութեան իմացական մասը կ'ու-
զէր նոր տումարի գործածութիւնն: իսկ եկեղե-
ցական ու ասոնց հետ հասարակ ժողովութեան
մէկ մասը կ'ընդգիւմանար նորոգութեան, ինչպէս
որ պատմութեան ընթացքէն պիտոր տեսնենք:

1 Դուռը առնենու մէրինը — աղջկան եկեղեցի եր-
թական գու թէ նէ պահան երեք անգամ, պահան կը յիշէին.
աղջկան գու թէ նէ պահան երեք անգամ, պահան կը յիշէին.
աղջկան գու թէ նէ պահան երեք անգամ, պահան կը յիշէին.